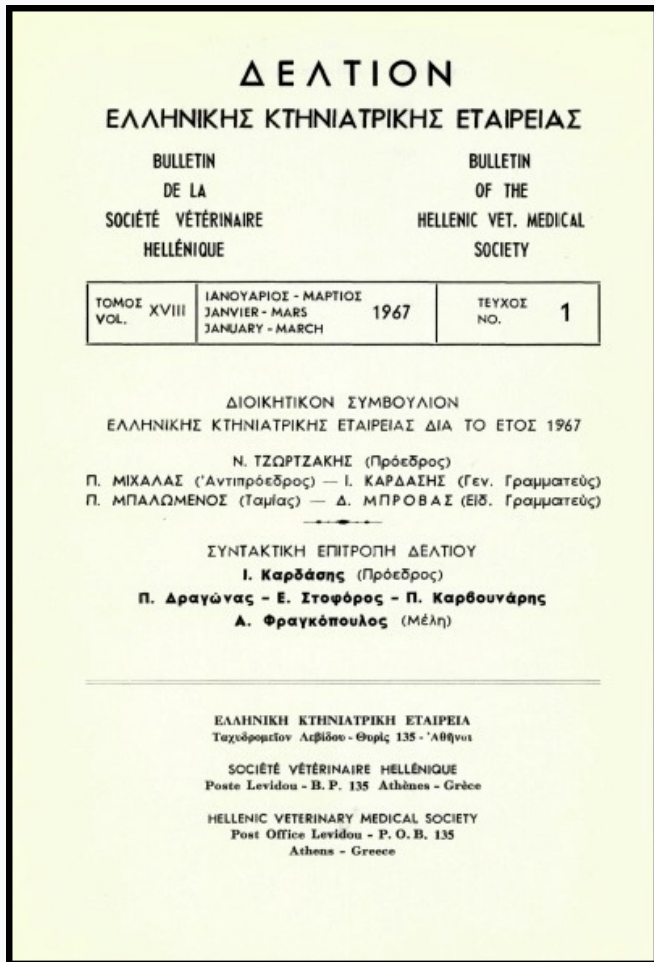

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 18, No 1 (1967)

Article reviews

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.18823](https://doi.org/10.12681/jhvms.18823)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1967). Article reviews. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 18(1), 55–61.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.18823>

ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἐπίδρασις τῆς εἰσπνοῆς διοξειδίου τοῦ ἄνθρακος ἐπὶ τῶν ὀρνιθίων.

Τὸ διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος ἀποτελεῖ βασικὸν προϊόν τῆς ἀναπνοῆς, εἰς δὲ τὰ πτηνοτροφεία μεγάλη ποσότης ἀερίου παράγεται καὶ ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῶν μικροοργανισμῶν τῆς στρωμνῆς. Κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας καὶ ἰδίως κατὰ τὴν νύκτα, ὅποτε περιορίζεται ὁ ἀερισμὸς τῶν θαλάμων, ἡ περιεκτικότης, εἰς διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος τῶν θαλάμων ἀνέρχεται εἰς ὑψηλὰ ἐπίπεδα (μέχρι 5100 μέρη κατὰ ἑκατομ., ἔναντι τῆς κανονικῆς περιεκτικότητος τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος 300 μέρη εἰς τὸ ἑκατομ., ἢ 0,03%). Πολλοὶ πιστεύουν ὅτι παρόμοιαι ὑψηλαὶ πυκνότητες διοξειδίου τοῦ ἄνθρακος εἰς τὸν ἀέρα τῶν θαλάμων τῶν πτηνοτροφείων ἀσκοῦν δυσμενῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν πτηνῶν. Τὰ πειράματα ὅμως, τὰ ὁποῖα διεξήγαγον ἐρευνηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βισκόνσιν, διαψεύδουν τὴν ἀνωτέρω ἀντίληψιν, καθόσον ὀρνίθια καὶ ἰνδιάνοι, διατραφέντες ἐπὶ 8 ἑβδομάδας εἰς ἀτμόσφαιραν περιέχουσαν 5000 μέρη εἰς τὸ ἑκατομ. (0,5%) διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος, οὐδεμίαν ἀνωμαλίαν ἢ βλάβην παρουσίασαν ἐπὶ τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος, οὔτε ἀξιολογὸν τινα διαφορὰν ἐπὶ τῆς ἑβδομαδιαίας αὐξήσεως τοῦ βάρους των καὶ τῆς μετατρεψιμότητος τῆς τροφῆς, ἐν συγκρίσει πρὸς μάρτυρας, διατραφέντας ὑπὸ κανονικὰς συνθήκας ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος.

ANDERSON D. P., BEARD C. W., HANSON P. P. (*Avian Diseases*, 1966, **10**, 216).

I. K.

HENDRIKS J. 1965. Ἀποτελέσματα χορηγήσεως ἀπὸ τοῦ στόματος Thiabendazole ἐπὶ τῆς *Capillaria obsignata* Madsen 1945 εἰς πειραματικῶς μολυνθέντα ὀρνίθια. *Tijdschr. Diergeneesk.*, **90**, 1062 — 1064. (*Vet. Bull.*, 1966, No 1483). Εἰς πειραματικῶς μολυνθέντα διὰ *C. obsignata* ὀρνίθια, ἡλικίας 20 ἡμερῶν, ἐχορηγήθη, ἀπὸ τοῦ στόματος, θειαπενταζόλη, ὡς κάτωθι:

Ἵμάς	I	1 g	κατὰ	Kg	ζ.β.	τὴν	11ην	ἡμερ.	μετὰ	τὴν	μόλυνσιν
	»	II	1 g	»	»	»	22αν	»	»	»	»
	»	III	2 g	»	»	»	22αν	»	»	»	»

Ἡ ἀποτελεσματικότης τοῦ φαρμάκου, προσδιορισθεῖσα διὰ τῆς καταμετρήσεως τῶν σκωλήκων, ὑπῆρξεν ἡ ἀκόλουθος: ὁμάς I 93%, ὁμάς II 36% καὶ ὁμάς III 88%.

I. K.

HILBRICH P. 1965. **Δοσολογία κοκκιδιοστατικών φαρμάκων και ανάπτυξης κρεατοπαραγωγών όρνιθίων.** Dt. tierärztl. Wschr., **72**, 417 — 420.

Εἰς κρεατοπαραγωγὰ όρνίθια, ένοφθαλμισθέντα εἰς ήλικίαν 4 έβδομάδων, δι' 125.000 ώκούστεων *E. tenella*, έχορηγήθησαν, έντός τοῦ φυράματος, άπό τής 5ης ήμέρας μετά τήν μόλυνσιν, 60, 80, 100 ή 120 mg Amprolium ή Zoalene. Ἡ μικροτέρα δόσις, ήτις επέτρεψε ίκανοποιητικὴν ανάπτυξιν τών πτηνών, ήτο 80 mg διὰ τὸ Amprolium καὶ 120 mg διὰ τὸ Zoalene.

I. K.

PATTON W. H. 1965. ***E. tenella*. Καλλιέργεια τών άγενετικών σταδίων εἰς κυτταροκαλλιεργήματα.** Science, **150**, 767 — 769.

Ἡ *E. tenella* άνεπύχθη άγενετικῶς επί κυτταροκαλλιεργημάτων, εἰς μονοκυτταρικὴν στοιβάδα, ίνοβλαστικῶν ή έπιθηλιακῶν κυττάρων θηλαστικῶν καὶ ίνοβλαστικῶν κυττάρων πτηνών, εἰς διάφορα θρεπτικά ύλικά καὶ εἰς θερμοκρασίαν 41° K. Γενετικά στάδια τοῦ παρασίτου δέν διεπιστώθησαν. Κύτταρα κυτταρικῶν γραμμών, ώς καὶ δευτερογενεῖς κυτταροκαλλιέργειαί εἶναι έξ ἴσου κατάλληλοι διὰ τήν καλλιέργειαν τοῦ παρασίτου.

I. K.

PORTER P., JOHNSON C. A. 1966. **Buquinolate. "Εν εύρέος φάσματος κοκκιδιοστατικόν.** Proc. 13th Wld' s Cong. Kiev 1966, **66**, pp 443=453.

Τὸ άνωτέρω παράγωγον τής κινολίνης (τής Norwich Pharmanal Co, N. Y.) παρουσιάζει λίαν μικράν διαλυτότητα εἰς τὸ ύδωρ καὶ εἶναι σταθερόν ύπό διάφορους συνθήκας συντηρήσεως καὶ μεταχειρίσεως τών τροφών, περιλαμβανομένης καὶ τής κοκκιοποιήσεως.

Εἰς ποσοστὸν 82,5 g/τόννον φυράματος προλαμβάνει τήν θνησιμότητα καὶ προστατεύει τὰ όρνίθια έναντι τής έκ τής *E. tenella* προκαλουμένης καθυστερήσεως εἰς τήν ανάπτυξιν.

Εἰς ποσοστὸν 27,5 g έλέγγει τὰς *E. maxima*, *E. acervulina* καὶ *E. necatrix*, εἰς μεμονωμένας ή μικτὰς μολύνσεις. Ἐπίσης μικτὴ μόλυνσις έξ *E. Brunetti* καὶ *E. acervulina* ήλέγχθη με τὸ άνωτέρω ποσοστὸν τοῦ φαρμάκου.

Εἰς ποσοστὸν 72,5 g προλαμβάνει τήν κλινικὴν κοκκιδίασιν εἰς τοὺς νεοσσούς, τοὺς διατρεφομένους επί μεμολυσμένης έκ τών άνωτέρω 5 εἰδῶν κοκκιδίων στρωμνής. Τὸ φάρμακον δέν άσκει δυσμενές άποτέλεσμα επί τής άναπτύξεως τών νεοσσών ή επί τής μετατρεψιμότητος τής τροφής.

I. K.

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

KOUBA (V). 1965. Έκκριζωσις τῆς Βρουκελλώσεως τῶν βοοειδῶν ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ. *Cslka Epidem. Microbiol. Immunol.*, **14**, 233 - 243.

Αἱ ἐκ Βρουκελλώσεως τῶν βοοειδῶν ζημιαί εἰς Τσεχοσλοβακίαν ὑπελογίζοντο εἰς 100 ἑκατομ. κορώνας ἑτησίως, πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματος ἐκριζώσεως τῆς νόσου. Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1959 καὶ 1964 ἐσφάγησαν ἄνω τῶν 150.000 μεμολυσμένων βοοειδῶν, τὰ ὁποῖα ἀνετεκατεστάθησαν δι' ὑγιῶν ζώων. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1964, ἡ συχνότης τῆς νόσου κατῆλθεν εἰς τὸ μηδέν. Τὸ κόστος τοῦ προγράμματος ἐκριζώσεως τῆς νόσου ὑπελογίσθη εἰς 250 περίπου ἑκατομ. κορώνας. I.K.

DENNIS (S. M.) καὶ BAMFORD (V. W). 1966. Ὁ ρόλος τῶν *Corynebacteria* εἰς τὴν θνησιμότητα τῶν ἀρτιγεννῆτων ἀμνῶν. *Vet. Rec.*, **79**, 105 - 108.

Μεταξὺ 5 εἰδῶν *Corynebacteria*, ἀπομονωθέντων ἐκ 44 θανόντων ἀρτιγεννῆτων ἀμνῶν, 4 ἐταυτοποιήθησαν ὡς *C. pyogenes*, *C. pseudotuberculosis*, *C. renale* καὶ *C. equi*. 13 στελέχη, μὴ ταυτοποιηθέντων δίφθεροειδῶν βακίλλων, ἐθεωρήθησαν ὡς ἐνδιάμεσα εἶδη.

Τὰ *Corynebacteria* εἶναι ὑπεύθυνα ἐκτρώσεων, ὀμφαλίτιδος, πναιμίας, πνευμονίας, περικαρδίτιδος, μηνιγγίτιδος, ἐγκεφαλικῶν ἀποστημάτων, ἥπατίτιδος, καὶ θεωροῦνται ὑποπτα ὡς αἷτια θνησιμότητος εἰς τοὺς νεοαρτιγεννήτους ἀμνούς. I.K.

BORKOVEC (L). 1966. Ἡ Ἀφρικανικὴ Πανώλης τῶν ἵππων (ἐν Ἀλγερίᾳ). *Veterinarstvi*, **16**, 123 - 126.

Ὁ Σ. περιγράφει τὰ κλινικὰ συμπτώματα καὶ τὰς ἀνατομο-παθολογικὰς ἀλλοιώσεις, καθὼς καὶ τὴν ἐπιδημιολογίαν τῆς νόσου ἐν Ἀλγερίᾳ.

Ἡ νόσος χαρακτηρίζεται ὑπὸ δύο μορφῶν, κυρίως τῆς πνευμονικῆς (πλέον τοῦ 90% τῶν περιστατικῶν) καὶ τῆς καρδιακῆς. Ὁ θάνατος ἐέρχεται μετὰ 2-3 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐμφάνισεως τῶν πρώτων συμπτωμάτων.

Ἡ περίοδος ἐπώσεως διαρκεῖ περίπου μίαν ἐβδομάδα. Θνησιμότης 95% ἢ καὶ περισσότερον. Ἐκτὸς τῆς Ἀλγερίας, κρούσματα τῆς νόσου ἐσημειώθησαν εἰς τὸ Μαρόκον καὶ τὴν Τύνιδα καὶ τελευταίως εἰς Ἰσπανίαν. I.K.

FASSI — FEHRI M., NGUVEN — THAN — CAC, MOUSLIFI M. H. 1967. **Πα-
νώλης τῶν ἵππων εἰς τὸ Νότιον Μαρόκον. Ἀπομόνωσις καὶ
ταυτοποιήσις τοῦ ἰοῦ.** Bull. Ac. Vét. Fr., **39**, 297 — 299.

Τὰ πρῶτα κρούσματα τῆς νόσου ἐσημειώθησαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἀγαδῖρ, κατὰ Δεκέμβριον 1965. Μέχρι τοῦ Μαρτίου 1966, ὅποτε ἀπεμονώθη καὶ ἐταυτοποιήθη ὁ ἴος τῆς νόσου (τύπος 9), ἔθανον περὶ τὰ 2500 ἵπποειδῆ (ἵπποι, ἡμίονοι, ὄνοι). 90 % τῶν ἀσθενησάντων ζῶων ἔθανον ἐντὸς 3-5 ἡμερῶν. Ἐνια ζῶα ἐπέζησαν, ἰδίως ἡμίονοι. Αἱ ὑποτροπαὶ τῆς νόσου ἦσαν συχναὶ καὶ θανατηφόροι.

Ἡ ἀπομόνωσις τοῦ ἰοῦ ἐγένετο δι' ἐνδοεγκεφαλικοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ θηλαζόντων μυῶν 3 ἡμερῶν, ἡ δὲ ταυτοποίησις δι' ὄροεξουδετερώσεως ἐπὶ ἐνηλίκων μυῶν καὶ διὰ συνδέσεως τοῦ συμπληρώματος.

Διὰ τὸν προληπτικὸν ἐμβόλιασμον τῶν ζῶων ἐχρησιμοποιήθησαν πολυδύναμα ἐμβόλια ἐκ τροποποιημένων ἰῶν, κατόπιν ἐνδοεγκεφαλικῶν διόδων εἰς μῦς ἢ εἰς κυτταροκαλλιεργήματα (γραμμὴ MS).

Δεδομένου ὅτι ὁ αὐτὸς τύπος 9 τοῦ ἰοῦ ἀπεμονώθη καὶ εἰς Ἀλγερίαν, συνάγεται ὅτι ἡ νόσος εἰσέβαλεν εἰς Μαρόκον ἐκ τῆς χώρας ταύτης. Εἰς Σενεγάλην ἀπεμονώθη ὁ τύπος 7 τῆς νόσου. I. K.

WHITE F. RATTRAV F.A.S. 1967. **Ὁ ρόλος τῶν λευκοκυττάρων καὶ τῆς συχνότητος τῆς ἀμέλξεως ἐπὶ τοῦ ἐλέγχου τῆς σταφυλοκοκκικῆς μαστίτιδος.** J. Comp. Path., **77**, 143 — 152.

Τὰ λευκοκύτταρα τοῦ γάλακτος συντελοῦν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ μαστοῦ ἔναντι τῶν θετικῶν πηκτάσης σταφυλοκόκκων, οἱ ὅποιοι, εἰς μικρὰν ποσότητα, εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ μαστοῦ, εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γαλακτοφόρους ἀγελάδας.

Κατὰ τὸ τέλος ὅμως τῆς ἀμέλξεως καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν πρωϊνὴν ἀμελξίν, ὁ ἀριθμὸς τῶν λευκοκυττάρων τοῦ γάλακτος μειοῦται σημαντικῶς, ἐξ οὗ παρατηρεῖται μεγαλυτέρα συχνότης μαστιτίδων, μετὰ τὴν πρωϊνὴν ἀμελξίν τῶν ἀγελάδων. Ἴνα παραμένῃ πάντοτε εἰς τὸν μαστὸν μία κανονικὴ σχέσις λευκοκυττάρων καὶ σταφυλοκόκκων, ἐπιτρέπουσα τὴν φαγοκυττάρωσιν τῶν τελευταίων, οἱ σ.σ. συνιστοῦν τὴν προληπτικὴν ἐφαρμογὴν τοῦ συστήματος τῶν τριῶν ἀμέλξεων ἡμερησίως ἐπὶ τῶν ἀγελάδων, μὲ ὄφρα μεσοδιαστήματα. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου περιορίζονται σημαντικῶς τὰ περιστατικὰ ὑποκλινικῆς καὶ κλινικῆς σταφυλοκοκκικῆς μαστίτιδος εἰς τὰς γαλακτοφόρους ἀγελάδας. I. K.

SCHOENAERS F., KAECKENBEEK A., EL NAGEH M. 1967. **Πρόληψις τῆς κολιβακιλλώσεως τοῦ μόσχου δι' ἐμβολιασμοῦ τῆς μητρὸς.** Ann. Méd. Vét., **111**, 3 — 15.

Ἡ πρόληψις τῆς κολιβακιλλώσεως δι' ἐμβολιασμοῦ τῶν μόσχων εἶναι

άνεφικτος, λόγω τῆς ἡλικίας, καθ' ἣν οὔτοι προσβάλλονται (ἐντὸς τοῦ πρώτου 15ημέρου μετὰ τὴν γέννησίν των). Ὡς ἐκ τούτου οἱ σ.σ. προέβησαν εἰς τὸν ἐμβολιασμὸν τῶν μητέρων, χρησιμοποιήσαντες, ἐπὶ 2610 ἀγελάδων, πολυδύναμον ἐμβόλιον, περιέχον τοὺς πλέον συχνοὺς ὀροτύπους τοῦ κολιβακίλλου (Ο 78, Ο 55, Ο 86, Ο 15 καὶ Ο 137), καθὼς καὶ τὸν προσθετικὸν παράγοντα τοῦ Freund. Ὁ ἐμβολιασμὸς ἐγένετο κατὰ τὸν 7ον μῆνα τῆς κηρύσεως, ὑποδορίως, διὰ 5 ml ἐμβολίου.

Διὰ τοῦ πρώτου ἐμβολιασμοῦ τῶν ἀγελάδων ἡ θνησιμότης τῶν μόσχων ἐμειώθη ἀπὸ 24,48% εἰς 1,46%, διὰ δὲ τοῦ ἐπανεμβολιασμοῦ, κατὰ τὴν ἐπομένην κύησιν τῶν ζώων, τὸ ποσοστὸν θνησιμότητος τῶν μόσχων ἐμειώθη εἰς 0,19%.

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐμβολιασμοῦ τῶν μητέρων παρεχομένη εἰς τοὺς μόσχους προστασία ὀφείλεται κυρίως εἰς τὰ διὰ τοῦ πύατος ἀπεκρινόμενα ἀντισώματα.

I. K.

B. HATZIOLOS, S. CHANG, M. STEVENSON, S. MOHANTY 1966. **Βόειον λυμφοσάρκωμα : Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνοφθαλμισμῶν εἰς νεογεννήτους μόσχους καὶ μῦς. Πρῶτον ἔτος παρατηρήσεων.** Am. J. Vet. Res., 27, 489—502.

Οἱ σ.σ., ἐν τῇ προσπαθείᾳ των νὰ μελετήσουν τὴν αἰτίαν τοῦ βοείου λυμφοσαρκώματος καὶ νὰ προκαλέσουν λευχαιμίαν εἰς πειραματόζωα, ἐχρησιμοποίησαν 24 μόσχους, μιᾶς ἡμέρας, καὶ 1047 λευκοὺς μῦς, 1-2 ἡμερῶν.

Διὰ τὸν ἐνοφθαλμισμὸν ἐχρησιμοποίηθησαν εἴτε ἐκχυλίσματα λυμφοσαρκωμάτων, εἴτε κυτταροκαλλιεργήματα ἐκ τῶν ὄγκων τούτων.

Ἐκ τῶν 12 ἐνοφθαλμισθέντων μόσχων, ἅπαντες, πλὴν ἑνός, παρουσίασαν διαφόρους βαθμοὺς λεμφοκυτταρώσεως. Ἐν τούτοις μόνον εἰς 2 μόσχους τὰ κυκλοφοροῦντα λεμφοεἰδη κύτταρα ἔφθασαν εἰς θετικὰ ἐπίπεδα. 4 μόσχοι εἶχον ὑπόπτους καὶ 6 ἀρνητικὰς αἱματολογικὰς ἀντιδράσεις. Ἐκ τῶν 12 μόσχων μαρτύρων, 10 δὲν εἶχον ἐνοφθαλμισθῆ καὶ 2 εἶχον ἐνοφθαλμισθῆ δι' ὑλικοῦ ἀδρανοποιηθέντος διὰ θερμότητος. Ἐκ τῶν ἐν λόγῳ μαρτύρων 3 εἶχον προσωρινὴν λεμφοκυττάρωσιν.

Εἰς τοὺς ἐνοφθαλμισθέντας μῦς παρατηρήθη λεμφοεἰδής λευχαιμία, λευχομοειδής νόσος, σπληνομεγαλία καὶ ὄγκοι τοῦ μαστικοῦ ἀδένοσ, ἐνῶ οὐδεὶς ἐκ τῶν μῶν μαρτύρων παρουσίασε νεόπλασμα ἢ ἄλλας σχετικὰς καταστάσεις.

Κατόπιν διαδοχικῶν διόδων εἰς μῦς, ὁ παράγων τοῦ λεμφοσαρκώματος φαίνεται ὅτι ἀπώλεσε τὰς ὀγκογενεῖς του δυνατότητας.

Ἐν τούτοις ἀπόγονοι ἐκ μῶν ἀρχικῶς ἐνοφθαλμισθέντων παρουσιάζον ἐν σχετικῶς ὑψηλὸν ποσοστὸν λευχαιμίας.

Δ. Μ.

LAX T., JAGOS P., HAMSİK V., HOFIREK B., KOCI J., VALAC J. 1966. **Συντηρητική θεραπεία τής τραυματικής γαστρο - περιτονίτιδος.** Veterinárstvi, **16**, 315 — 318.

Ἡ χειρουργική ἐπέμβασις ἐπὶ τραυματικῆς γαστρο - περιτονίτιδος τῶν βοοειδῶν, εἰς 50 % τῶν περιπτώσεων, ἀποβαίνει ἀνεπιτυχής. Ὡς ἐκ τούτου οἱ σ.σ. συνιστοῦν τὴν κατωτέρω συντηρητικὴν θεραπείαν, ἣτις ἀπεδείχθη ἀποτελεσματικὴ εἰς 21 ἐπὶ 26 περιπτώσεων: ἄπαξ τῆς ἡμέρας καὶ ἐπὶ 4 - 6 ἡμέρας ἐνδοπεριτοναϊκὴ ἐγχυσις 3.000.000 μονάδων πενικιλίνης καὶ 3 - 4 g στρεπτομυκίνης, ἐντὸς 300 - 1000 c.c. φυσιολογικοῦ ὄρου, εἰς θερμοκρασίαν τοῦ σώματος τοῦ ζώου. Εἰς τινα ζῶα ἐχορηγήθησαν μόνιμοι σιδηρομαγνήται.

Νηστεία κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς θεραπείας καὶ περιορισμένη κίνησις τοῦ ζώου συμπληροῦν τὴν θερ. ἀγωγήν. I. K.

BADNJEVIC B. 1966. **Παραφυματίωσις τοῦ προβάτου εἰς Βοσνίαν καὶ Ἑρζεγοβίην.** Veterinaria, Saraj., **15**, 111 — 117.

Ἐπὶ 2.156 προβάτων, ἐξετασθέντων ὁρολογικῶς διὰ τῆς μεθόδου τῆς συνδέσεως τοῦ συμπληρώματος, 8,2% ἀπεδείχθησαν θετικὰ τῆς νόσου. Ἡ μεγαλύτερα συχνότης τῶν θετικῶν ἀντιδράσεων διεπιστώθη εἰς ἐκτροφάς, ὅπου τὰ πρόβατα παρουσίαζον διάρροϊαν, ἐκτρώσεις καὶ ἀπίσχανσιν, I. K.

POPOVICI I., DE SIMON M. 1966. **Ἐμβολιασμός ἐναντίον τῆς λοιμώδους ἀγαλαξίας τοῦ προβάτου καὶ τῆς αἰγός ἐν Ρουμανίᾳ.** Archiva Vet., **1**, 21 — 28.

Ἐναντίον τῆς λοιμώδους ἀγαλαξίας, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951, χρησιμοποιεῖται, ἐν Ρουμανίᾳ, φορμολοῦχον ἐμβόλιον μετὰ ὕδροξειδίου τοῦ ἀργιλίου, καθὼς καὶ ζῶν ἐξησθενημένον ἐμβόλιον.

Μεταξὺ 1951 καὶ 1964 παρεσκευάσθησαν ἄνω τῶν 15 ἑκατομ. δόσεων ἐκ τοῦ πρώτου τύπου τοῦ ἐμβολίου καὶ 2 ἑκατομ. δόσεων ἐκ τοῦ δευτέρου. Ἡ νόσος ἐξηλείφθη τελείως ἐκ τῶν κρατικῶν ἀγροκτημάτων καὶ σχεδὸν τελείως ἐκ τῶν συνεργατικῶν ἀγροκτημάτων. I. K.

SMITH G. R. **Πειραματικὴ μόλυνσις τοῦ λευκοῦ μύος διὰ τοῦ *Mycoplasma agalactiae*.** J. Comp. Path., **77**, 199 — 202.

Τὸ *M. agalactiae*, αἰτιολογικὸς παράγων τῆς λοιμώδους ἀγαλαξίας τοῦ προβάτου καὶ τῆς αἰγός, μέχρι τινος, μετεδίδετο πειραματικῶς μόνον εἰς τὰ ἐν λόγῳ ζῶα. Ἐπίσης ἀνεπτύσσετο καὶ εἰς ἐμβρυοφόρα ὡὰ ὄρνιθος καὶ ἐπὶ ἱστοκαλλιιεργειῶν.

Τὰ μικρὰ πειραματόζωα ἐθεωροῦντο ἀνθεκτικὰ πρὸς τὸν μικροοργανισμόν. Ὁ σ., ἐπαναλαμβάνων παλαιότερους αὐτοῦ πειραματισμοὺς διὰ τοῦ *M. mycoides* var. *capri* εἰς τοὺς μῦς, ἐπιτυγχάνει τὴν μετάδοσιν εἰς τὰ ἐν λόγῳ πειραματόζωα καὶ τοῦ *M. agalactiae*, διὰ τῆς χρησιμοποίησεως βλεννίνης (*mucine*), δι' ἧς μειοῦται ἡ ἀντίστασις τοῦ πειραματοζώου.

Ἡ διὰ τῆς ἐνδοπεριτοναϊκῆς ἐγχύσεως τοῦ μικροοργανισμοῦ ἀναπτυσσομένη βακτηριαίμια ἐξαφανίζεται δι' ὑποδορίου ἐγχύσεως ἀνόσου ὄρου.

I. K.

EYRE P. 1966. **Ἡ ἀντιχολινεστερική δράσις τῶν πιροπλασμοκτόνων Quinuronium καὶ Amicarbalide καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς Pyridine, 2 - Aldoxine Methiodide (2 - PAM).** Res. Vet. Sci., **7**, 161—167.

Ἡ εὐρεῖα χρήσις τῶν ἐν λόγῳ δύο πιροπλασμοκτόνων φαρμάκων (τοῦ πρώτου γνωστοῦ κυρίως ὡς ἀκαπρίνη, Πιρεβάν κλπ) καὶ ἡ πολλακίς ἀναφερθεῖσα τοξικότης των εἰς τὰ ἵπποειδή, τὰ βοοειδή, τὸ πρόβατον, τὸν χοῖρον καὶ τὸν κῦνα, μὲ συμπτώματα προδίδοντα ἀναστολὴν τῆς δράσεως τῆς χολινεστεράσης τοῦ αἵματος (σιελόρροια, διαρροϊκαὶ κενώσεις, μυϊκοὶ σπασμοί, ἀστάθεια, καταληψία, καὶ ἐνίοτε θάνατος) ὠδήγησαν τὸν σ. εἰς σχετικὴν πειραματικὴν ἔρευναν, ἐξ ἧς προέκυψαν τὰ κάτωθι :

Ἀμφότερα τὰ ἀνωτέρω πιροπλασμοκτόνα πράγματι παρουσιάζουν ἔντονον ἀνασχετικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τῆς χολινεστεράσης τοῦ αἵματος, ἰδίᾳ ἡ ἀκαπρίνη. Πλέον εὐαίσθητον ζῶον παρουσιάζεται τὸ πρόβατον, εἰς τὸ ὅποῖον ἡ ἀκαπρίνη προκαλεῖ κατὰ 40 % ἀνάσχεσιν τῆς χολινεστεράσης ἐπὶ 24 ἕως 48 ὥρας.

Ἡ ἐξερὶνη προκαλεῖ βαθεῖαν, ἀλλὰ παροδικὴν ἀνάσχεσιν τῆς χολινεστεράσης, ἡ δὲ ἀμικαρβαλίδη παρουσιάζει ἐλαχίστην ἀνάλογον δρᾶσιν.

Τὸ 2 - PAM οὐδόλως προστατεύει τὴν χολινεστεράσιν ἐκ τῆς ἐπίδρασεως τῆς ἀκαπρίνης καὶ τῆς ἐξερίνης. Ἀπ' ἐναντίας, ἡ ἀτροπίνη (1 mg κατὰ Kg. ζῶντος βάρους) ἀπεδείχθη τὸ πλέον ἀποτελεσματικὸν ἀντίδοτον κατὰ τῆς ἐξ ἀκαπρίνης δηλητηριάσεως.

I. K.